

המערכת

כדי להמשיך לצוף ולא לשקוע חלילה בתוך ה"מים רבים" של העולם צריך לפני כן להכנס ולרענן את "ערכות המגן". להכנס למקום בו העולם לא תופס מקום ולא בדרך משל ומליצה. מקום שבו יש רק רבי התקשרות נגלה וחסידות גאולה ומשיח. וכל השאר בטל ומבוטל לחלוטין ממש כמו קודם שנברא העולם

בדרך לכינוס תעברו בישיבה

עולם שצריך להתחשב בו לתת לו משקל להתפעל ממה יאמר – על כזה עולם לא שמעו שם.

ואותו אחד שהעניבה היא כבר חלק מאישיותו וברק נעליו מסנוור ונמצא כל הזמן בבתי גבירים תוך שינון מתמיד של כל כללי הנימוס והטקס – כדאי מאוד שלפחות "אחת בשנה" יחזור לאותו בית-יוצר ויזכר שבאמת כל הסיפור הוא סתם קונספירציה כדי שיהא ניתן למלאות את השליחות. פתאום יתרעננו אצלו מושגים כמו "אין עוד מלבדו" ו"כולא קמי" כלא חשיב". וכשזה הופך לחסם חוק – ביצוע השליחות נראה לגמרי אחרת.

ואם עד עתה דיברנו על תומכי-תמימים כיסוד ובסיס לשליחות במידה מסויימת הכניסה לתומכי-תמימים היא גם להזכר במטרת השליחות: לעשות עוד ועוד "תמימים". כי לפעמים מכל מיני סיבות נוח להשאר עם מעגל של מקורבים. ולא היא מטרתנו להפוך כל מקום ל"ליובאוויטשי".

בדרך לכינוס תעברו בישיבה. וגם ביציאה אחר כך לשליחות – לא יוצאים חלילה מתומכי-תמימים. את הישיבה לוקחים לכל מקום אליו הולכים. את האווירה החמה ואת ההתוועדויות את ההרגש הפשוט ואת ההתלהבות.

זו הדרך לא לשכוח אף לרגע אחד מיהו המשלח ומהי השליחות. מה המטרה ואיך מבצעים אותה בתוקף ובפירסום בלי להתפעל מקול ענות חלושה. כך חוזר הדגש מה"לבושים" – העניבה והכובע המהודר והמצוחצח – לתוכן עצמו גם אם הוא בא בלבוש פשוט של קסקט מעור שחור.

העיקר שזוכה לראות עוד לפני הכינוס את הרבי לובש "כובע ישועות" ומוליכנו קוממיות לארצנו הקדושה ותיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

תמיד כמה ימים לפני כינוס השלוחים מגיע התאריך כ"ף מרחשון יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר הרש"יב שהשנה מלאו מאה וארבעים שנה להולדתו.

בין הוראות הרבי מה"מ המיוחדות והעיקריות בקשר לתאריך זה היא ההוראה שבמהלך היום ייכנס כל חסיד לישיבת תומכי-תמימים הסמוכה למקומו ושם יעסוק בתורה (ובפרט בתורתו של בעל יום ההולדת) תפילה וצדקה. בכך נכנס הוא לדי אמותיו של בעל יום ההולדת מייסד ישיבות תומכי-תמימים ומקבל את ברכותיו והשפעותיו בצורה הטובה ביותר.

אין אנו מחפשים טעמים ומקורות להוראות הרבי וקיומן אצל חסיד הוא בבחינת "חוקה חקתית"; אך גם כשהקיום הוא מחמת הציווי אפשר להתבונן ולראות כיצד קיום ההוראה כפי שהיא נושא בחובו מסרים והנחיות ונוטע הנחות חשובות בנפש.

גם כאן הזמן המיוחד להוראה זו הוא לא במקרה מספר ימים לפני כינוס השלוחים. לגמרי לא במקרה. כי כאשר הולכים לכבוש ולהאיר את העולם הרי באופן טבעי קיים החשש של "חות דרגא" ירידה לתוך מושגי והנחות העולם. דבר שבמובן מסויים ועד גבול מסויים משמש ליישום מוצלח של השליחות בהתאם לכלל הנלמד מפרשת השבוע "אזלת לקרתא הלך בנימוסא" [=בהכנסך לעיר נהג במנהגיה. דבר הנלמד מהנהגת המלאכים שבאו לאברהם ואכלו ושתו].

אולם כדי להמשיך לצוף ולא לשקוע חלילה בתוך ה"מים רבים" של העולם צריך לפני כן להכנס ולרענן את "ערכות המגן". להכנס למקום בו העולם לא תופס מקום ולא בדרך משל ומליצה. מקום שבו יש רק רבי התקשרות נגלה וחסידות גאולה ומשיח. וכל השאר בטל ומבוטל לחלוטין ממש כמו קודם שנברא העולם. העולם עליו שמעו בתומכי-תמימים הוא רק עניין טכני כדי שיהי אפשר להניח תפילין ולשים צדקה לומר ברכה וללמוד תורה. אבל "ממש"